

“Eindelijk mocht het van mezelf: vreselijk verliefd worden”

Bjelke Rietveld (39) dacht dat ze nooit meer gelukkig zou worden in de liefde nadat de vader van haar kinderen haar had bedrogen. Tot ze Bart ontmoette.

“Op mijn 29e was mijn leven precies zoals ik het me had voorgesteld. Ik kon mijn geluk niet op: net moeder van een prachtige zoon, een goede baan en nog steeds samen met mijn jeugdliefde. Hij en ik waren samen volwassen geworden. Hij was groot, sterk, sportte op hoog niveau en was inmiddels arts in opleiding. Het perfecte plaatje. Al snel wilden we voor een tweede kindje gaan en ik werd weer gemakkelijk zwanger. Opnieuw voelde ik me gezegend en was ik intens gelukkig. Mijn vriend was ook wel blij, maar ik merkte dat hij toch minder betrokken was dan tijdens mijn eerste zwangerschap. Ook keek hij ineens opvallend veel op zijn telefoon, hij leek wel vergroeid met dat ding. Als ik ernaar vroeg, was het altijd werk.

Een stemmetje in mijn hoofd zei: er klopt iets niet. Ik ging op zoek naar bevestiging, ik leek wel een privédetective. Ik keek in zijn telefoon, checkte zijn mail op onze gezamenlijke laptop. Op een dag vond ik een liefdesverklaring, door mijn ex geschreven. Wat lief, dit heeft hij nog nooit tegen mij gezegd, dacht ik nog. Totdat ik las dat hij verwachtte dat het binnenkort thuis wel zou klappen en dat hij veel liever bij haar

wilde zijn. Deze mail was niet gericht aan mij, maar aan zijn collega! De grond zakte onder mijn voeten weg en mijn hart bonkte in mijn borst. Ik confronteerde hem ermee. Hij beweerde dat hij dat bericht niet had geschreven, dat zijn mail was gehackt,

“Zelfs tijdens mijn bevalling keek mijn vriend alleen maar op zijn telefoon”

je verzint het niet. Ik geloofde er niets van, maar wist niet wat ik moest doen. Ik had een peuter en was in verwachting. Ik wist: als ik dit serieus neem, stort alles in elkaar. Dat wilde ik absoluut niet. Daarom stopte ik alles zo ver mogelijk weg en vertelde niemand iets. Als ik zou uitspreken wat ik wist, zou het waar zijn.”

Appjes met hartjes

“Intussen was ik mezelf totaal kwijt, het ging helemaal niet goed met me. Onze >

dochter werd geboren. Ik was dolblij met haar, maar voelde me vreselijk eenzaam. Zelfs tijdens de bevalling zat mijn vriend alleen maar op zijn telefoon. Hij deed van alles om zo min mogelijk thuis te zijn. Soms hoorde ik hem bellen in het Nederlands. Met zijn ouders, zei hij, terwijl hij met hen altijd in het Limburgs dialect spreekt. Ook vond ik appjes met hartjes die hij naar zijn collega stuurde, maar altijd als ik hem confronteerde, deed hij of ik gek was, de hormonen waren zeker naar mijn hoofd gestegen, zei hij dan. Toen onze dochter een half jaar oud was, stond mijn moeder op een dag op de stoep. Iemand die we goed kennen, had mijn vriend met een vrouw betrapt op een festival, terwijl hij tegen mij had gezegd dat hij aan het zeilen was met vrienden. Tegen die kennis had hij opgebiecht dat hij een affaire had. Ik weet nog dat er in eerste instantie honderdduizend kilo van mijn schouders viel. Opluchting: zie je wel, ik ben niet gek. Toen ik hem confronteerde, ontkende hij bizar genoeg nog steeds. Nee, hij was echt wezen zeilen met vrienden. Dit was de druppel. Ik wees hem de deur, was woest en verdrietig. Ik wilde dat hij de kinderen voorlopig niet zou zien.”

Puur overleven

“Ik ging in mijn een-tje met een peuter en een baby in Utrecht wonen, waar mijn werk naartoe was verhuisd. Ik vond een fijne huurwoning net buiten de ring, maar kende er verder niemand. Mijn vriend, inmiddels dus ex-vriend, zat in Limburg, de kinderen gingen eens in de twee weken naar hem toe. Co-ouderschap wilden we allebei niet. Aan verwerken wat er gebeurd was, kwam

ik niet toe, ik was puur aan het overleven. Ik voelde me vreselijk slecht, maar liet mijn gevoel niet toe. Ik vond dat ik het allemaal moest kunnen: fulltime werken, alleen voor de kinderen zorgen en mijn sociale leven op orde houden. Tijdens de weekenden dat de kinderen bij mijn ex waren, was ik onrustig en eenzaam. Aan daten moest ik echt niet denken, ik werd al nerveus van het idee alleen. Wie zit er te wachten op een gebroken alleenstaande moeder met twee kleine kinderen? Ik was alleen maar bezig met sterk zijn en de dagen doorkomen.

Toen ik ook nog een ernstige schouderblessure kreeg, belandde ik vier maanden thuis, waardoor ik alle emoties wel móest toelaten. Ik kreeg een burn-out. Ik zag totaal geen toekomst meer, het was een zwart gat. Er kwam een coach op mijn pad, iemand bij wie ik voor het eerst mijn hele hart en ziel uitstortte. Praten en huilen, heel veel huilen. Zij liet me inzien dat het helemaal niet zo vanzelfsprekend was wat ik allemaal deed: fulltime werken én

moeder zijn. Dat ik wel wat minder hard voor mezelf mocht zijn. Langzaam maar zeker krabbelde ik op uit het dal waarin ik zat, tot ik op een dag beseftte: ik ben eigenlijk best gelukkig, zo alleen met mijn kinderen. Na vier jaar begon ik zelfs te genieten van de weekenden dat ze bij hun vader

waren. Ik bloeide op, begon weer op stap te gaan met vriendinnen en dan vond ik mannelijke aandacht zelfs best leuk. Maar serieus daten? Daar moest ik nog steeds niet aan denken. De gedachte aan een man benauwde me verschrikkelijk. Ik vond het zo wel prima.”

“DINGEN
wegstoppen OM
HET perfecte
plaatje IN STAND
TE HOUDEN, DOE
IK nooit meer”

Net op orde

“Twee vriendinnen, die ik had leren kennen in Utrecht, bleven het steeds hebben over Bart, de broer van een van hen. Hij heeft hetzelfde meegemaakt als ik, zijn vrouw was vreemdgegaan, en hij heeft een zoontje. Hij zou heel goed bij me passen, zei zijn zus steeds. Ik was wel nieuwsgierig, maar ook terughoudend. Ik had nèt mijn leven weer een beetje op orde... Bovendien woonde Bart in Drenthe, veel te ver weg, totaal niet prak-

“Ik had een grote muur om me heen gebouwd, had moeite om Bart te vertrouwen”

tisch. Na maanden gingen we toch een keer op date, onder het mom van: we zien wel. Ik vond Bart meteen leuk en hij mij ook. We spraken vaker af en steeds was het heerlijk om hem te zien, maar echt verliefd zijn durfde ik niet. Ik had een grote muur om me heen gebouwd, had moeite om Bart te vertrouwen. Ging hij wel echt naar voetbal als hij dat zei? Toch wist hij die muur steen voor steen af te breken, gewoon door wie hij was. Als ik bij hem was, voelde het zo goed, zo warm en vertrouwd. Op een zeker moment dacht ik: Bjelke, gun jezelf dit geluk nou eens, kijk maar waar het schip strandt. Toen mocht het eindelijk van mezelf: vreselijk verliefd worden. Bart en ik kregen in eerste instantie een latrelatie, maar tijdens een weekje New York spraken we uit dat we echt samen wilden zijn. Ik zou voor hem naar Drenthe verhuizen. Als ik in mijn eentje met twee kinderen naar een andere plek kon vertrekken, kon ik dat nog een keer. Verhuizen betekende ook afscheid nemen van het bedrijf waar

ik al veertien jaar werkte. Ik wilde in het begin in alle rust thuis zijn voor de kinderen, voor wie het wennen was in Drenthe. Toen iedereen eenmaal goed was geland, ben ik gaan doen waar mijn hart ligt: anderen helpen en inspireren met mijn eigen verhaal. Ik ben het levende bewijs dat het kan, je weer gelukkig voelen na een ellendige periode. Ik ben mijn eigen bedrijf begonnen waarin ik mensen help de verbinding met zichzelf terug te vinden, de zelfliefde die ik zelf zo lang kwijt was.”

Fantastische liefdesdag

“Op 19 januari 2019 zijn Bart en ik getrouwd. Ik wilde nooit trouwen, maar toen hij op zijn knieën ging en vroeg of ik de rest van mijn leven met hem wil delen, zei ik volmondig ja. We planden een feest om onze liefde te vieren. Een aantal maanden voor het zover was, dachten we: we kunnen dan net zo goed écht trouwen. We vertelden het plan alleen aan de getuigen en ceremoniemeesters, voor de rest van de gasten werd het een verrassingsbruiloft. Onze liefdesdag was fantastisch. De kinderen straalden! Ik was en ben zo trots op ons mooie gezin. Samen kregen we in september nog een dochter: zij is de grote verbinder in ons gezin. Bart en ik hebben in de drieënhalft jaar dat we samen zijn al behoorlijk wat meegemaakt: twee miskramen en de extreem premature geboorte van ons dochttertje, met wie het nu gelukkig heel goed gaat. Ook twee gezinnen samenvoegen brengt weleens gedoe met zich mee, maar we blijven altijd met elkaar praten. Dingen wegstoppen om het perfecte plaatje in stand te houden, zal ik nu nooit meer doen. Als we het moeilijk hebben, lezen we onze trouwgeloften weleens opnieuw aan elkaar voor. Als ik Bart dan hoor zeggen dat hij mij een prachtvrouw vindt, ben ik weer ontroerd. Ik ben zo gelukkig met hem, en dichter bij mezelf dan ooit.” >